

Χριστέ. » Ἀργυροῦν ἦταν ἐπίσης τὸ ἱερὸν σὺνθρονον μετὰ τῶν βαθμίδων ἐφ' ὧν ἔβαιναν ὁ Πατριάρχης.

Τέχνης ἀπαραμίλλου ἦτο καὶ ὁ ἄμβων ὅστις ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐξεργασμένος εἶχε μαρμαρίνην καλύπτραν ποικιλιμένην με σμάραγδον, καὶ ἐπ' αὐτῆς σταυρὸν ὁλόχρυσον βάρους ὡς ἑγγιστα ἑκατὸν λιτρῶν· κυχλὶς δὲ ἐξ ὀρειχάλκου περίχρυσος, κειμένη μετὰ τῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ πινσῶν, διεχώριζε τὸν κυρίως ναὸν ἀπὸ τοῦ χοροῦ, εἰς τὰ δύο τῆς ὁποίας πέρατα ἦναι οἱ δύο μεγαλοπρεπεῖς θρόνοι τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοῦ Πατριάρχου. Περί τῆς κατασκευῆς τῶν θρόνων τούτων, καθήσον γνωρίζω, δὲν δίδουσιν οἱ ἱστορικοὶ οὐδεμίαν λεπτομέρειαν, ἀλλ' ἐξ ἀναλογίας ὑποθέτομεν πόσον θὰ ἔσαν μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολύτιμοι. Τὸ βαπτιστήριον δὲ, κείμενον πρὸς τὴν δυτικὴν πτέρυγαν, εἶχε πολυτελεστάτην κατασκευὴν· πόσον δὲ ἦτον εὐρύχωρον, ὥστε μία σύνοδος συνεκροτήθη ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ὁ λαὸς κατέφυγεν ἐν αὐτῷ ὡς εἰς ἄστυλόν ἐν καιρῷ μεγάλων ὀχλαγωγικῶν ταραχῶν. Ἐξωθεν δὲ ὑπῆρχον στοιχεύματα καὶ ὑπαίθριοι αὐλαὶ ὠραιόταται, καὶ πυλῶν εὐμεγέθης μετὰ κιόνων, καὶ κατέναντι αὐτοῦ ἡ δι' ἀψίδων περιστύλος ἐκείνη, ἀπὸ τῆς μέχρι τοῦ προαυλίου τῆς Ἀγ. Σοφίας ἐκτεινομένη, ἐνθα ἡ θαυμαστὴ ὑπῆρχε φιάλη, ἡ τὰ καρκινικὰ ταῦτα φέρουσα γράμματα. « Νύξον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν. » Ἐν γένει δὲ, ὁ σηκὸς οὗτος ὁ ἅγιος, ἐνδεδυμένος μετὰ τὴν ὠραιότεραν ὀρθομαρμάρωσιν καὶ μετὰ ἑδαφὸς ποικίλων χρωμάτων καὶ λίθων, κεκοσμημένος κατὰ τὸν θόλον, τὰ ἡμιθόλια καὶ τὰς ἀψίδας μετὰ κατὰ χρυσόν καὶ πολύχρυσον μωσαϊκόν, διαλάμπων δὲ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθους πολυτελεῖς, καὶ ἀπειρίαν πολυρώτων καὶ βαρυτίμων λυχνιῶν παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους, κατεθάμβει τὴν ὄρασιν, κινῶν τὸν θαυμασμόν καὶ διεγείρων τὸν ἐνθουσιασμόν ὡς καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐθνικῶν.

ῥας, ἀπόρασιν ὅμως εἶχον νὰ μὴ ἐγγίσωσι καὶ τὰ φαγητά, διότι ἐνόμιζον ὅτι τὸ κρέας θὰ ἦτο ἢ σκύλων, ἢ ποντικῶν ἢ σκυλῶν μαγειρευμένων με λίπος χοίρων. Ὅποσον ὅμως ἠπόρησαν ὅτε εἶδον ὅχι μόνον πολυποικιλίαν ἀλλὰ καὶ τρόπον κατασκευῆς ἀξιόλογον. Καὶ πρῶτον μὲν ἔφεραν μικροὺς ἄρτους θερμοτάτους καὶ πλακούντια παντοειδῆ· ἔπειτα δὲ σακχαρικά, ὡς πολυχρώματα καὶ κόκκαλα με μυελὸν σακχαρωμένα· μετὰ ταῦτα χήνας, ὄρνιθας, βόεια, ἐρίφια καὶ χοίρεια κρέατα· καὶ ἐπὶ τέλους ἰχθῦς, ῥόφημα καὶ ὀρύζιον. Πλὴν τούτων ἡ τράπεζα ἦτο πλήρης ὀπωρῶν ξηρῶν καὶ χλωρῶν, καὶ οἴνου ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς Κίνας. Ἐν τῷ μόνον ἡσχέμιζε τὸ ἀξιόλογον τοῦτο γεῦμα, ἡ ἐν τῷ αὐτῷ

Κινέζος ὀφιοπίλης.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΣ.

—000—

Ἰδοὺ καὶ ἄλλαι περισφοτάται εἰδήσεις τὰς ὁποίας πορίζομεθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ περὶ Κίνας συγγράμματος τοῦ Κ. Μίλνς (*).

« Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν νέαν μου ἀποκατάστασιν πολλοὶ Ἀγγλοὶ ἦλθον εἰς Νιγγπό· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἄλλον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς αὐτοὺς ὡς διερμηνεύς, μετὰ παρκαλέσαν νὰ τοὺς συνοδεύσω σκοποῦντας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰς κυριωτέρας ἐγχωρίους ἀρχάς. Οἱ Κινέζοι ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ὁ δὲ πρῶτος μανδαρίνας τοὺς ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα.

« Καὶ ἐνέδωκαν μὲν οἱ συμπολιταί μου μετὰ χα-

πινακίῳ, τῷ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, ἀναζήτησις τοῦ βρώματος παρ' ὅλων τῶν συνδαιτυμόνων, εἰ καὶ πάντες εἶχομεν ἔμπροσθεν ἡμῶν καὶ πινάκια καὶ κύπελλα καὶ ῥαβδάκια. Τὰ ῥαβδάκια αὐτὰ κατασκευασμένα εἴτε ἐκ ξύλων, εἴτε ἐκ καλάμων, εἴτε καὶ ἐξ ἀργύρου ἢ ἐλεφαντίνου ὁστοῦ, εἶναι μακρὰ ὅσον μολυβδοκόνδυλα, πλατέα μὲν εἰς τὴν μίαν ἄκρην, στρογγύλα δὲ εἰς τὴν ἄλλην. Ἐκαστος δαιτυμῶν ἔχει δύο, τὰ ὅποια λαμβάνων κατὰ μέσον διὰ τῆς δεξιᾶς, ρυθμίζει οὕτω πῶς τὸ μὲν θέτει εἰς τὸ βάθος τὸ μετὰ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, καὶ στηρίζον κάτωθεν ἐπὶ τῆς ἄκρας δύο ἄλλων δακτύλων, τοῦ μέσου καὶ τοῦ παραμέσου, τηρεῖ ἀκίνητον τὸ δὲ ἄλλο, τὸ ὅποιον εἶναι κινητόν, κρατεῖ μετὰ τὴν ἄκρην τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος. Μεταχειρίζεται δὲ ἀμρότερα ὡς πυράγραν, δι' ἧς λαμβάνει κρέατα, ἰχθῦς καὶ λάχανα ὅχι πολὺ ψιλὰ κεκομμένα. Ὡσάκις δὲ τρώγων ὀρύζιον ἢ ἄλλα τοιαῦτα παντοειδῆ, πλησιάζουσι τὰ πινάκια εἰς τὸ στόμα, καὶ μετὰ τὸ πλατὺ μέρος τῶν ῥαβδακίων εἰσθιβάουσιν αὐτά.

(*) Ἴδε φυλλάδ. 118, σελ. 45.

» Οἱ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας μεταχειρίζονται καὶ εἶδος κοχλιαρίου ἐκ πορσελάνης, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐξ ἀργύρου. Οἱ νεανισκούμενοι φέρουσι μετ' ἐπιδείξεως τὰ ραβδάκια εἰς τὴν ζώνην ἐντὸς κομφῆς θήκης περιεχούσης καὶ μάχαιραν.

» Καὶ ἐγώ, συνειθίσας πρὸ πολλοῦ νὰ μεταχειρίζωμαι τὰ ραβδάκια ἔτρωγον θαυμασίως· οἱ σύντροφοί μου ὅμως δὲν τὸ κατώρθουν. Ἐφεραν λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω κοχλιαρίων, πρὸς δὲ καὶ ἀργυρᾶς περόνας κατεσκευασμένας ἐν Κίνα.

» Ἐγνώρισα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Γκανὸν ἀρχαῖόν τινα ὑπᾶλληλον τοῦ αὐτοκράτορος Αἰ καλούμενον, ὁ ὁποῖος εἶχε μέγα προτέρημα, τὴν παρρησίαν, καὶ ἔλεγεν ἐλευθέρως ὅ,τι καὶ ἂν ἔπραξε. Μοὶ εἶπε, παραδείγματος χάριν, ὅτι ἠγωνίσθη ἄλλοτε καὶ μετὰ κλέψῃ, ἀλλ' ὅτι δὲν τὸ κατώρθωσε. Σημειωτέον ὅτι οἱ Κινέζοι, ἀδυνατοῦντες νὰ ἀντιπαραταχθῶσιν εὐδοκίμως πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς, κλέπτουσιν ὅσους δύνανται, καὶ ἐπὶ τούτου δίδουσιν ἀδράς χρηματικὰς ἀμοιβάς, καὶ ὅταν ἀκόμη φέρῃ τις κεφαλὴν Ἀγγλοῦ καθημαγμένην.

» Καὶ αὐτὸς ὁ Κινέζος μ' ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶδον πινάκιον ἐσκεπασμένον, πρᾶγμα σπανιώτατον εἰς τὴν Κίναν. Ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν ὁ οἰκοδεσπότης ἐνευσε πρὸς τοὺς ὑπηρέτας, καὶ ἀνεστήκωσαν τὸ σκέπασμα. Καὶ εὐθὺς ἐξῆλθον τρέχοντες πάγουροι, τοὺς ὁποίους ἀρπάζοντες οἱ συνδαιτυμόνες ἔθετον μετὰ τῶν ὀδόντων καὶ συντρίβοντες ἔτρωγον. Θελήσας νὰ μιμηθῶ καὶ ἐγὼ τοὺς ἄλλους, εἶδον ὅτι τὸ κέλυφος τοῦ ὀστρακοδέρμου ἦτο γλυκὺ καὶ μαλακόν· ὅτε δὲ ἐδοκίμασα καὶ τρίτον πάγουρον, αὐτὸς ἐδάγκασε τόσον δυνατὰ τὸ κατώτερον χεῖλός μου, ὥστε τὸν ἐρρίψα.

» Ὁ ἡμέτερος Ἰανουάριος μὴν εἶναι ὁ τελευταῖος τοῦ ἔτους τῶν Κινέζων· καθ' ὅλον δὲ αὐτὸν γίνονται προετοιμασίαι διὰ τὸ νέον. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔχουσιν ἀπείρους φράσεις λέγοντες· «θὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν χρόνον, — θὰ προπέμψωμεν τὸ παρελθὸν ἔτος, — θὰ προσφέρωμεν δῶρα εἰς τὸ νέον ἔτος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀπὸ τῆς 19 Ἰανουαρίου τὰ δημόσια γραφεῖα κλείονται ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας, καθ' ἃς οἱ πλούσιοι δίδουσι πρὸς ἀλλήλους δῶρα, ὡς τέϊον, ὀπώρας καὶ σακχαρωτά, ἄρτια πάντοτε τὸν ἀριθμόν, διότι οὗτος μὲν θεωρεῖται αἰσιος, ὁ δὲ περιττὸς ἀπαίσιος. Δῶρα τοιαῦτα γίνονται καθ' ὅλας τὰς ἐορτάς, καὶ κατὰ τὰς κηδείας φίλων· ἀλλὰ κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ὁ ἀριθμὸς εἶναι περιττός.

» Τὴν 23 τοῦ τελευταίου μηνός, ἡ μίαν ἐβδομάδα πρὸ τοῦ νέου ἔτους, παρεστήρησα μεγάλην κίνησιν εἰς τὰς οἰκίας ὅλων· ὀνομάζεται δὲ αὕτη Τσι-τσάο, ἥτοι θυσία εἰς τὸν θεὸν τοῦ μαγειρείου. Ὁ ἐφέστιος οὗτος θεὸς κάθεται μικρὸς καὶ βαναύσως ἐξωγραφημένος ἐπὶ τοῦ κλισίου. Καὶ κατὰ πρῶτος μὲν τὸν καθαρίζουσιν ἐπιμελῶς ἀπορρίπτοντες τὴν ἀσβόλην, ἥτις ἐπεκάλυψεν αὐτὸν ἐπὶ τριακοσίας καὶ ἐπέκεινα ἡμέρας. Κατὰ τὴν ιδέαν τῶν Κινέζων ὁ θεὸς αὗτος, ἀφοῦ καθαρισθῇ οὕτω, ἀναβαίνει εἰς οὐρανούς καὶ παρακαθήμενος μετὰ τῶν ἄλλων δι-

δει λόγον εἰς τὸ ἐπουράνιον συμβούλιον τῶν πράξεων τῆς οἰκογενείας. Μετὰ δὲ ταῦτα παραχωροῦσιν αὐτῷ ἑπταήμερον ἀνακωχὴν ἀπαλλάττοντες τῶν ταπεινῶν ἐνασχολήσεών του, τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνει μετὰ τὸ τέλος αὐτῶν. Ὁ δὲ λαὸς ἔχει τὴν πεποιθήσιν ὅτι οἱ ἀνώτεροι θεοὶ ἐρχονται ὁμοθυμαδὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὴν γῆν καὶ μένουσιν ἑπτὰ ἡμέρας· διὰ τοῦτο καὶ προετοιμάζουσιν ὅσον δύνανται λαμπρότερον τὰς οἰκίας των.

» Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ἡ πόλις μετελλάγη εἰς ἀπέραντον θέατρον· οἱ ἄνθρωποι μετέβαινον ἀπὸ ἐργαστηρίου εἰς ἐργαστήριον πληρόντες τὰ χρέη καὶ λαμβάνοντες τὰ ὀφειλόμενα· ἄλλοι ἀπῆρχοντο εἰς τὰς ἐξοχάς, ἄλλοι ἤρχοντο ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν, τὰ δὲ δαπανηθέντα κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀνέβησαν εἰς μεγίστην ποσότητα.

» Τὸ ἑσπέρας, καλεσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Τζαλὴ μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν του περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν. Ὅλοι ἔφερον τὰ λαμπρότερα αὐτῶν ἐνδύματα. Ἡ κυριωτέρα αἵθουσα ἦτο περίφωτος, τὰ ἐπιπλα καθαρώτατα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἔκειτό τραπέζα. Πρὸς τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς ὑπῆρχε θρανίον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς εἰκόνες παριστάνουσαι «τὸν θαυμάσιον καὶ ἐπουράνιον θεὸν Σάγκτην», ἔμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἔκειντο τρία κύπελλα τεῖου καὶ τρία ποτήρια οἴνου, διότι αἱ προσφερόμεναι πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαι εἶναι πάντοτε τριπλᾶ. Πορρωτέρω ἔκειντο δώδεκα ποτήρια πλήρη οἴνου, δηλοῦντα τοὺς δώδεκα τοῦ ἔτους μῆνας, ὀπώραι, λάχανα ὠμά, θυμιάμα, κηρία, οἶνος, σάκχαρ, πλακοῦντες καὶ γουλι. Τὸ γουλι εἶναι προσφορά δηλοῦσα εὐτυχίαν, καὶ γίνεται ἐκ τριῶν εἰδῶν, ἐκ πτηνῶν, χοίρου καὶ ἰχθύων.

» Πρὸς τὴν κατωτέραν ἄκρην τῆς τραπέζης, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐξήπλωσαν ἐρυθρὸν τάπητα, ἐφ' οὗ ἐγонуπέτησαν πάντες. Ὁ οἰκογενειάρχης βαλὼν τὴν λευκὴν αὐτοῦ κεφαλὴν καταγῆς ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ πολλὰ λεπτά τῆς ὥρας προσευχόμενος μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Ἀφοῦ δὲ καὶ ὅλοι οἱ υἱοὶ ἐπανελάβον τὴν αὐτὴν προσευχὴν, αἱ εἰκόνες ἐκάθησαν μετὰ χάριτος ἀργυροειδῆ, ἐκπυροσφραγισάντων τριῶν πυροτεχνημάτων, ἐν δὲ ποτήριον οἴνου μετὰ γουλι ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς στέγης. Ταῦτα πάντα σημαίνουν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἡμίθεον Τσι-ν-νὸν διατάξαντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μαγειρεύωσι τὰ φαγητὰ ἀντὶ νὰ τὰ τρώωσιν ὠμά. Μετὰ δὲ ταῦτα μετέβησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἵνα θυσιάσωσι καὶ πρὸς τὸν εἰδικὸν αὐτοῦ θεόν, τὸν ὁποῖον εὖρον καταβάντα ἐξ οὐρανῶν. Ἦτο δὲ καθαρώτατος, δύο ἢ τρία κηρία ἔκαλον ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τρία πινάκια πλήρη λαχάνων ἔκειντο πέριξ. Μετὰ ταῦτα ἀπεδόθησαν τιμαὶ πρὸς τοὺς προπάτορας τῆς οἰκογενείας, τοὺς ἄρρενας μόνον, παριστανομένους δι' ὀκτὼ εἰκόνων, τεθέντων πρὸ αὐτῶν ὀρυζίου, κρασίου καὶ ζεύγους ραβδακίων. Ἐπέστεψε δὲ τὰς τελετὰς ταύτας ἀξιόλογον δεῖπνον. Καὶ οὕτω μὲν ἐτελείωσε τὸ παλαιὸν ἔτος.

» Τὸ δὲ νέον ἤρξατο κατ' ἄλλον τρόπον· ἄνδρες γυναῖκες, παῖδιά, ὅλοι ἀνέμενον αὐτὸ ὄρθιοι. Μό-

λις δὲ ἐφάνη ἡ αὐγὴ, καὶ εὐθὺς ἔφεραν εἰς ἕκαστον πλακούντιον ζεστόν, μεμῖγμένον μετὰ σάκχαρος καὶ οἶνου. Καὶ ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἀνεχώρησαν ὅλοι εἰς προσκύνησιν τῶν θεῶν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πόλεως, τῶν ἀποθανόντων προγόνων καὶ τῶν ζώντων συγγενῶν, καὶ ἐπὶ ὅκτῳ ἡμέρας πάντες οἱ κάτοικοι ἀντεπεσκέπτοντο ἀλλήλους. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, καὶ ἰδίως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐμπορικῶν κα-

Κιρέζος λαχαροπώλης.

ταστημάτων καὶ τῶν δημοσίων, ἀντὶ ἐπισκέψεων στέλλουσιν ἐπισκεπτήρια τὰ ὁποῖα οἱ ὑπηρεταὶ ρίπτουσιν ὑπὸ τὰς θύρας.

» Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν οὕτω καὶ ἐν Κίνα ἐκδίδεται κατ' ἔτος ἡμερολόγιον περιέχον περιέργους ὁδηγίας· πότε φερέειπιν νὰ νίπτωνται, πότε νὰ ξυρίζωσι τὴν κεφαλὴν, πότε ν' ἀνοίγωσι τὰ ἐργαστήριά των, πότε νὰ ταξειδεύωσιν ἢ νὰ νυμφεύωνται, ἢ νὰ πράττωσι πᾶν ἄλλο ἔργον. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουσι τὰ τοιαῦτα, ὥστε οὐτε ὑποτάσσονται εἰς τὰς ὁδηγίας· οὐχ ἦττον ὅμως ὁ ὄχλος ἀκολουθεῖ αὐτάς, ὡς τινὰς ὡς περιέργους θέλομεν κοινοποιῆσαι ἄλλοτε. »

ΠΕΡΙΟΔΙΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΟΥ.

Ἐπιστολὴ ΣΤ' (*).

Μάντισσιρ, Μάρτ. 1857.

ἌΝΔΡΟΣ.

—οοο—

Εἰς τὰς χαριστάτας καὶ εὐχλόττους Ἐξομολογήσεις αὐτοῦ ὁ μελαγχολικὸς τῆς Γενεῆς φιλόσοφος ἀναφέρει ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ, ἂν δὲν

(*) Ἰδε φυλλάδια 152, 156, 163, 171, 184.

ἀπατῶμαι, ὅτι ἡσθάνετο ἰδίαν τινὰ εὐχαρίστησιν περιγράφων τὴν καλλομένην τοῦ λαοῦ, κεκλεισμένος ἐντὸς θαλάμου ἐν ὧρᾳ χειμῶνος, τὰ χρώματα καὶ τὴν θέαν τῶν ἀνθέων, περιχυλούμενος ἀπὸ τὸν καπνὸν τῆς σπινθηρίζουσης ἑστίας, τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν, θεωρῶν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸ μοῖρος καὶ ἄφυλλον δάσος τοῦ Montmorancy, καὶ τὸν ἔρωτα, διάγων ἤδη ἄνευ σχεδὸν ἔρωτος, παρὰ τὸν χειμῶνα τοῦ βίου γερόμενος, καὶ χειμῶνα τοιοῦτον, οἷον ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῶν παθητικῶν σελίδων τοῦ ἀφίλου ἐκείνου καὶ φερεοῖκου φιλοσόφου.

Ἀρχόμενος οὕτω τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, φίλε, διὰ τῆς ἀγαπήσεως τοῦ Ἰακώβου Ρουσσώ, καὶ μέλλων τὰ ἐξαγάγω ἐκ σημειώσεων παλαιῶν καὶ σχεδὸν δυσαναγνώστων ἀναπολήσεως ἐποχῆς λίαν μεμακρυσμένης ἀπὸ τῆς παρούσης, δὲν ἔχω ποσῶς τὴν ἀξίωσιν τοῦ νὰ παραβάλω τὰς διηγήσεις μου πρὸς τὰς τοῦ συγγραφέως τῶν Ἐξομολογήσεων. Τυχαίως πως ἐπῆλθέ μοι ἡ ὁμοίωσις αὕτη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξόπτησεν εἰς τὴν φαντασίαν μου σειρὰ τις ἀγαπήσεως τῆς ἀποπτώσεως νεότητός μου. Εἶχον καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀνάμικτον σχεδὼν, ὀνείρων, πόθων, ἐλπίδων καὶ ἐπιθυμιῶν ματαίων. . . . Ἀλλὰ καὶ ἐρώτω; Εἶναι δυνατόν γ' ἀποσιωπηθῇ καὶ νὰ παραληφθῇ ἡ ἡχέσασα καὶ πλήρης γοήτρου αὕτη λέξις, λαλοῦντος τινος περὶ νεότητος, καὶ ἀναδιφοῦντος μετὰ χρόνους τὰς πρώτας σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς;

Ἀποφασίσας λοιπὸν νὰ κατατάξω ἐν ταῖς περιοδαῖς ταύταις καὶ τὴν ἐν τῇ νήσῳ Ἀνδρῶ περιδιάβασίν μου, καὶ ἀποτινάσσω τὴν κόνιν παλαιοῦ ἡμερολογίου νὰ ἐφοδιάσω τὴν περὶ νεαροῦ τινος συμβάντος τῆς ζωῆς μου διήγησιν μετὰ παραγράφων ὀλοκλήρων, γεγραμμένων ἐν τῇ θερμότητι τῆς φαντασίας, καὶ οὐδὲν ἦττον ἐν τῇ εὐκρίτειᾳ τῆς πασχούσης καρδίας, νομίζω, φίλε, ἀναγκαῖον γ' ἀποκριθῶ ἐκ προοιμίου εἰς τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν— Πρωτίδουσαι, κύριε σπουδαστά, τὰ ὁμιλήσεως περὶ ἐρωτικοῦ σου ἐπεισοδίου; καὶ τίς ἄρα γέ ἡ ἀνάγκη νὰ ἀληθῆς περὶ πράγματος γνωστοῦ εἰς σὲ καὶ εἰς τινὰ λίαν ἱσως εὐάριθμα πρόσωπα, καὶ νὰ ἐκθέσῃς εἰς τὴν βιβλίον τοῦ κοινοῦ περιέργειαν ἐξομολογήσεις ἀποκρύφους, αἵτινες ἱσως δύναται νὰ θλίψωσι τὸ ὄμμα ἀναγνώστου μάρτυρος ἢ καὶ συνοδοιπόρου τῶν νεανικῶν ἐκδρομῶν σου; Ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην λέγω εὐθὺς πρῶτον, ὅτι αἱ λέξεις κοινὸν καὶ οὐτὶς μοὶ φαίνεται ἀρκετὰ συνώνυμοι· δεύτερον ὅτι ὁμιλῶ ἐν τῇ σκέπῃ καὶ τῇ σκιᾷ ἀρχαίων χρόνων περὶ ἡμερῶν ἀρχαίων, καὶ τρίτον, ὅπερ ἐνδιαφέρει ἐμὲ προσωπικῶς, ὅτι πρὸ χρόνων ἤκουσα παρὰ φίλου σοβαροῦ ἐπιτιμωτῆός με ὡς γενομένου ἥρωος ἀπατηλοῦ ἐν δράματι ἀπροσδιονύσω. Εἶποτε ὑπῆρξε τοιοῦτόν τι, ὅπερ ὠνομάσθῃ ἐμφαντικῶς δράμα, τὸ δράμα τοῦτο παρεμορφώθη καὶ παρφωδίσθη. Καὶ ἰδοὺ οἱ λόγοι δι' οὓς μοὶ ἐφάνη